Margrethe Petersen mente, at man i Stedet for at opføre Saldobeløbet for Legatadministrationen skulde opføre Indtægter og Udgifter hver for sig.
Kassereren mente ikke, dette kunde lade sig gøre, idet store Dele af Administrationen jo gik med til at dække Fællesstyrelsesmødernes Udgifter.
Det vedtoges, at Kassereren, Margrethe Petersen og Margot Petersen skulde se nærmere herpaa til næste Møde.

ad 10. Efterkrigstidsarbejdet.
a) Red Barnet. Landsformanden med flere havde deltaget i et forberedende Møde og ogsaa lovet at vælge en Repræsentant. Fra Komiteens Side saa man meget gerne, at det blev en Repræsentant fra Provinsen.
Karen Frandsen og Maria Næss-Schmidt syntes, at D.K. burde have været Medindbyder til dette Møde. De Kvindeforeninger, der havde indbudt var: D.K.N., Kvindeligt Arbejderforbund og D.K.B..
Landsformanden syntes ikke, at det humanitære Arbejde helt var vort, skønt vi var venligt indstillet overfor det. Vi havde saa mange andre Opgaver, vi skulde tage os af.
Følgende blev foreslaaet: Margrethe Petersen, Inger Hempel og Karen Frandsen.
Valgt blev Karen Frandsen med Margrethe Petersen som Suppleant.
b) Deltidsarbejde: Lis Groes redegjorde for Udvalgets Arbejde. Udvalget stillede sig noget afventende overfor Spørgsmaalet.
Edel Saunte var meget skeptisk. I sin Tid var Lis Groes blevet interviewet, og i den Anledning havde Fanny Jensen taget stærkt Afstand fra Spørgsmaalet. Lis Groes havde imødegaaet hende, og de var kommet til bedre Forstaaelse, og Fanny Jensen havde intet imod, at man drøftede det igen.
Man var senere blevet enige om, at Udvalget skulde gaa i Samarbejde med Udvalget for Forladt Hustrud Stilling, der arbejdede med lignende Spørgsmaal, saaledes at alle disse Spørgsmaal samledes under eet Udvalg med Navnet: Det familiepolitiske Udvalg.
Arbejderkvinderne mente ogsaa, at man bedre kunde gaa ind paa Ordningen, hvis man fik en Børnerente. Lis Groes havde regnet ud, at hvis en Moder f.Eks. havde 5 Børn, saa kunde det betale sig for Samfundet at give hende Pengene, saa hun selv kunde passe Børnene i Stedet for, at Samfundet skulde bekoste deres Pasning, medens hun var paa Arbejde.
Lis Groes vilde forsøge, at man fra Udvalget udarbejdede en Redegørelse, som Fællesmødet til Efteraaret saa kunde tage Standpunkt til.
Landsformanden spurgte, om man ikke kunde faa Fanny Jensen til en Diskussion i Udvalget, og om dette ikke var helt nye Toner i D.K.. Lis Groes mente ikke, at man vilde kunne faa Fanny Jensen med i Udvalget, men indrømmede derimod, at det var nye Toner, som ogsaa Sverige havde ladet lyde.
Inger Hempel syntes selv, at det var rigtigt, at Kvinder med Børn fik Deltidsarbejde, men Mændene indenfor Fagorganisationerne var i alt Fald ikke indforstaaet dermed - de stod ganske uforstaaende overfor Spørgsmaalet om Deltidsarbejde.
Karen Frandsen var bange for, at vi kom ind paa en gal Kurs, som vi senere maatte fortryde - det var mod vore hidtidige Begreber om den fulde Arbejdsret.
Lis Groes udtalte, at det skulde altid være frivilligt. Det vilde være en stor Styrke, om Kvinder beholdt Kontakt med deres Arbejde, saaledes de senere kunde vende tilbage til det - og blot havde Deltidsarbejde i den Tid, hvor Børnene var smaa. Vi maatte som Kvinder erkende de Vanskeligheder, der fulgte med Moderskabet - og maaske derved forhindre, at Kvinderne helt forlod deres Arbejde